

[Udenrigsministeren]

Jeg vil gerne først svare hr. Poul Nielson – det er samtidig et svar til hr. Langsted. Hr. Poul Nielson var inde på at kommentere de betragtninger, der fremføres i betænkningen af fremskridtpartiet m. fl., hvor man ligesom mener at finde en modsætning imellem det almindelige princip, vi har om anerkendelse af alle regeringer, og så det, vi foretager os her over for Sydafrika. Jeg vil gerne sige helt klart også til orientering for hr. Langsted, som bad om en kommentar, at Sydafrika er jo en klar undtagelse. Sydafrika er det eneste medlemsland – jeg understreger: det eneste medlemsland – af FN, over for hvilket FNs sikkerhedsråd har vedtaget bindende embargo, bindende sanktioner. Jeg tænker på den våbenembargo, der blev vedtaget for nylig.

Jeg kan føje til, at Danmark både i 1976 og i 1977 har været medforslagsstiller i FN og har stemt for forslag om økonomiske sanktioner mod Sydafrika, altså netop det, som vi her forsøger at praktisere. Det har ikke tidligere givet anledning til påtale. Der er altså ikke den sammenhæng imellem disse to ting, som de partier, der står bag ved fremskridtpartiet m. fl.s mindretalsudtalelse, synes at mene.

Hr. Jørgen Junior spurgte, om dette nu skulle bruges til at vifte med fanen over for de andre medlemslande blandt de ni. Jeg vil da gerne give den oplysning, at vi selvfølgelig – som vi altid gør, både når vi er helt enige, når vi er delvis enige, og når vi ikke er enige – orienterer hinanden, og jeg har da allerede taget lejlighed til ved det weekendmøde, vi havde her for nylig, at orientere mine kolleger om dette forslag. På det tidspunkt var det et forslag, om hvilket jeg måtte sige, at jeg jo ikke kendte dets videre skæbne i tinget, men tilsyneladende var der et flertal – det skal vise sig om lidt ved afstemningen – for dette forslag. De bad om at blive orienteret om forslaget skæbne – det er klart, det har jeg lovet dem – og der var ingen, der fandt anledning til at gøre andre bemærkninger om det.

Hr. Jørgen Junior siger, at dette er at føre kommunistisk Afrikapolitik. Jeg synes, man skal være forsigtig med den betegnelse. Det er at gøre kommunisterne alt for megen ære. Det, det drejer sig om, er jo, at det er de nordiske landes fælles program, vi her beder folketinget om at støtte. Det er de tankegange, som EFs medlemslande, uden hensyn til

om de har borgerlige regeringer eller hvilke regeringer de har, ønsker at støtte.

Jeg kan ikke lade være med at sige til hr. Jørgen Junior – jeg skal sige det stiltfærdigt som altid, når vi drøfter tingene her om Afrika – at der er ingen tvivl om, at hr. Jørgen Junior siger det, fordi hr. Jørgen Junior er personligt optaget af det, det kan vi alle sammen mærke, og det tager jeg hatten af for, at man taler ud fra en overbevisning, men der er for mig heller ingen tvivl om, at tankegange som dem, hr. Jørgen Junior giver udtryk for her, fremmer den kommunisme, som hr. Jørgen Junior tror han bekæmper. Når engang hr. Jørgen Junior skal skrive sine erindringer, så kan han lave et interessant kapitel om »mit arbejde for at fremme kommunismen i Danmark og i andre lande, derunder i Afrika«. Det er jo det, der er det trossede ved det – andre har været inde på det heroppe – at ud fra en ærlig overbevisning om at bekæmpe kommunismen opnår hr. Jørgen Junior det modsatte. Det er der for mig overhovedet ingen tvivl om.

Hr. Arne Christiansen talte om, at vi nu begyndte at føre udenrigspolitik sammen med venstre side af salen. Jeg vil gerne gøre hr. Arne Christiansen opmærksom på, at det jo – jeg vil gerne sige desværre – har været sådan i en årrække, at den humanitære støtte til frihedsbevægelser f. eks. har måttet føres igennem med de samme grupper, som vi i dag fører dette forslag igennem med. Jeg kan ikke lade være at tilføje på linje med det, jeg sagde før til hr. Jørgen Junior, at det er meget mærkeligt, at der er denne modstand fra de borgerlige partier her, for når vi sidder og drøfter disse ting i EF-ministerkredsen og på andre måder med EF-lande, så mærker man jo ikke den modstand, som man mærker fra de borgerlige partier her. Vi er det eneste nordiske land, det eneste EF-land, hvor de borgerlige partier har den indstilling, som de har til dette spørgsmål.

Da jeg forleden dag i Italien – vi drøftede Afrika, og jeg nævnte dette forslag og de tanker, vi havde – nævnte dette med eksportkreditterne og spurgte: hvad gør I ved dem? så smilede de og sagde: ja men vi er da for længe siden holdt op med at yde eksportkreditgarantier til Sydafrika. Det samme gælder Norge og Sverige, som det fremgår af betænkningen. Derfor beklager jeg, at man som den eneste borgerlige gruppe i Europa, i